

1994.

Доктринарно правило Копнене војске САД – FM 100–5

ВОЈНО ДЕЛО 6/1998.

Капетан бојног брода у пензији *Живко Лукић*

... Током више од деценије КоВ САД инсистирао је на четири начела своје доктрине: покретљивост, иницијативу, дубину и синхронизацију. Сада је свестраност додата као пето начело. У првој верзији доктрине ваздушно-копнене битке, доктрина КоВ је „базирана на обезбеђивању или задржавању иницијативе и њеном агресивном провођењу до пораза непријатеља. Уништавање непријатељских снага се постиже избацавањем непријатеља из равнотеже снажним почетним ударима из неочекиваних праваца, а затим брзим наредним ударима ради спречавања његовог опоравка. Јединице КоВ нападају непријатеља у дубини, ватром и маневром, и синхронизују све напоре да достигну своје циљеве. Оне ће задржати потребну покретљивост ради пребацивања снага и ватре до тачака на којима је непријатељ најслабији“. То начело је задржано и у обновљеном издању приручника 1986. године. Најновије издање „ваздушно-копнене битке“ као основу за увођење нових начела наводи чињеницу да се доктрина променила. Не постоје више услови за врсту истурене одбране коју је диктирао „хладни рат“ (снаге унапред распоређене, предвиђена опасност, инфраструктура за подршку ради развоја ресурса и покрета итд.). Сада се јавља доктрина сведимензионалних операција ради пројекције силе КоВ, чије јединице ће нормално дејствовати у садејству са ваздухопловним, поморским и космичким снагама, и ретко ће бити укључене у операције изван САД, одвојено од снага савезничких нација.

Борба остаје у фокусу и садашњег FM 100–5, али борба у ширем смислу, укључујући и шире подручје конфликта. Разматрају се сви типови ратовања – од конвенционалних до неконвенционалних, против различитих непријатеља, како оних наоружаних стрељачким оружјем, масовним оклопним средствима и савременим авионима, тако и оних с балистичким ракетама или оружјима за масовно уништавање. У савременом ратовању ниједна битка не може бити изолована од других чинилаца унутар услова ратовања. Ратовање се третира у потпуности као збир свих његових делова. Ангажовање прераста у битку, битка у кампању, а кампања у стратегију. Елементи КоВ-а оперишу на различитим нивоима рата – стратегијском, оперативном и тактичком нивоу, некад с истим ешеленом, прелазећи и мењајући линије између нивоа у релативно кратком времену и поретку. Копнена војска мора бити

способна да се суочи с комплетним хоризонталним и вертикалним дометом операција – нема простора за специјализоване делове који би се укључивали у један тип конфликта а не у други. Свака јединица мора бити спремна за наглу појаву непредвиђених околности. Доктрина указује на то да се јединице КоВ, често распоређују у операције изван ратног стања и да ће се наредних година вероватно суочавати с повећаним бројем инцидената. Неће бити могуће прецизно одвајање једног случаја од другог. Ангажовање у операцијама изван ратног стања може претходити борби, може уследити после ње или ће се враћати назад између та два стања (веома еластично постављање употребе војне силе у дејствима или без њих)...